

EVANGELIE

De oudste vorm van priesterlijke religie op aarde is die waarin uitgegaan wordt van het ontstaan van de mens door het samensmelten van geest en materie. De bron van de geest van de mens is de god-Vader; de bron van het fysieke lichaam is de godin-Moeder, de aarde. De Vader is alomtegenwoordig en, net als de menselijke geest, onzichtbaar. Hij doordringt en bezielt alles wat bestaat en alles wat bestaat is uit Hem voortgekomen, dus ook de Moeder-aarde. Alles wat zichtbaar is, is ontstaan doordat de geest van de Vader de materie van de Moeder bevruchtte en alles wat sterft, keert terug naar de oorsprong. Het geestelijke deel wordt weer door de Vader in Zich opgenomen, het materiële deel wordt weer door de Moeder opgenomen. Dat opgenomen worden door de Bron die de Vader is, duurt langer naarmate de mens slechter geleefd heeft en het is mogelijk dat men nog vaak geboren moet worden om zich zodanig te zuiveren, dat men de Vader weer kan ontmoeten. Zolang de mens geen fysiek lichaam heeft, is zijn geest in de geestelijke wereld waar hij inzicht kan verwerven.

Uit deze leer zijn alle godsdiensten en religieuze opvattingen ter wereld voortgekomen - en in iedere opvatting zijn elementen ervan terug te vinden.

Al vanaf het ontstaan van deze dimensie, die wij als onze werkelijkheid ervaren, zijn adepten uit de hoogste sferen gencarneerd om de mens bewust te maken van zijn afkomst uit zowel de zichtbare als de onzichtbare Schepping en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Deze adepten, aanvankelijk "avatar" genoemd, werden op een heel bijzondere manier verwekt, namelijk op een zuiver geestelijke manier, en zij werden dan ook altijd uit een maagd geboren. Om dat mogelijk te maken werd een meisje, dat naar de overtuiging van de priester daar geschikt voor was, in haar vierde levensjaar opgenomen in de tempel. Daar kreeg zij onderricht in alles wat bekend was en vermoed werd omtrent de Vader en de Moeder. Zij werd gezien als verpersoonlijking van de Moeder en voorbereid op de vereniging met de Vader. Daartoe was het noodzakelijk dat zij volledig bereid was om vrijwillig (iedere vorm van dwang zou onmiddellijk de verdere ontwikkeling blokkeren) het voor een kind zware leven te leiden dat het doel mogelijk zou maken; en er was geen enkele garantie dat de Vader ook inderdaad van haar gebruik zou maken.

Zo lang het haar wens was om door te gaan, kreeg zij speciaal voedsel, verrichtte dagelijks steeds moeilijker rituele handelingen en werd op handen gedragen: letterlijk. Zij mocht, om zo min mogelijk met de materie verbonden te raken, de aarde niet raken. Binnenshuis bewoog zij zich over platforms, buitenshuis werd zij gedragen. Elke dag begon met het begroeten van de opkomende zon en eindigde met de groet aan de ondergaande zon, want de zon werd gezien als weliswaar materie, maar toch de dichtst bij de Vader staande bron van licht en levenskracht. Elke dag werd zij drie maal bepaald bij haar doel en kreeg zij de gelegenheid daarvan af te zien en een andere levenstaak te kiezen - en zij wist dat dat haar geen enkel verwijt zou opleveren.

Door zo te leven ontwikkelde zij een zeer intense gevoeligheid op het gebied van helderziendheid, verkreeg wonderlijke geneeskracht en grote wijsheid, waar, naarmate zij ouder werd, steeds meer gebruik van werd gemaakt.

In haar zestiende levensjaar werd voor haar een echtgenoot aangewezen, met wie zij later, wanneer haar tijd in de tempel voorbij was, zou trouwen. Daarbij had zij, noch de betreffende jongeman, noch de ouders van een van beiden, enige inspraak. De betrokken priesters zochten onder de bevolking net zolang tot zij iemand gevonden hadden, die de kwetsbaarheid van het meisje zou begrijpen en haar niet zou beschadigen. De zoektocht begon overigens al wanneer zij tien jaar oud was en het is in de hele geschiedenis van de wereld niet voorgekomen dat er vergeefs gezocht werd.

Wanneer zij in de tempel opgenomen werd, kreeg zij een nieuwe naam, die onveranderlijk luidde: Maria (Hebreeuws: Mrm), wat "moeder" betekent. Een enkele keer gebeurde dan het wonder: omstreeks haar zestiende jaar begon zij boodschappers uit de geestelijke wereld te zien, met wie zij kon spreken. Gebeurde dat, dan was de vreugde in de tempel zeer groot, want onveranderlijk hield dan de laatste boodschap die ontvangen werd in, dat zij zwanger was van een zoon van de Vader. Daarna werd nog één maand gewacht op het uitblijven van de menstruatie, waarna de bruiloft plaatsvond en zij de tempel voor het eerst van haar leven verliet om bij haar echtgenoot te gaan wonen. Vanzelfsprekend hadden zij pas na de geboorte van het kind voor het eerst gemeenschap en bleven zij nauwe contacten onderhouden met de priesters en de priesteressen in de tempel.

Het kind dat geboren werd, was altijd een jongen en kreeg ook steeds dezelfde naam: Jesjoea (Hebreeuws: Js) wat "eerste" betekent.

Zodra het meisje de tempel verlaten had (wanneer zij niet zwanger was geworden, verliet zij in haar achttiende jaar de tempel om met de aangewezen jongen te trouwen), gingen de priesters op zoek naar een nieuwe "duif". Het kwam vrij dikwijls voor, dat er drie keer achter elkaar op deze manier een kind verwekt werd, gevolgd door bijna een eeuw dat het niet "lukte". Onderling verschilden de "Eersten" dus ongeveer veertien jaar; zij trokken meestal samen op en hadden zo ook steun aan elkaar, want hoezeer zij ook gewenst en geliefd waren door het volk, zij voelden zich over het algemeen toch ver van Huis en zeer eenzaam. Overigens waren zij vrij om te trouwen en een gezin te stichten en ook wat hun voeding en kleding betreft waren zij niet aan beperkingen gebonden. Zij leefden om de mens te dienen, te onderrichten en te helen en meestal trokken zij daartoe door de hun bekende landen.

In ieder taalgebied was aanvankelijk een tempel, gewijd aan de Vader en de Moeder en zolang men de religie in de tempel zuiver hield (het woord "religie" wijst op de zich voortdurend vernieuwende verbinding van de geest met de materie), kwam het voor, dat er Eersten geboren werden.

Nog steeds bestaat de mogelijkheid om op deze manier Eersten te doen geboren worden. Het is daarvoor niet noodzakelijk om de oervorm van de religie weer te activeren - dat zou zelfs niet goed zijn, want het menselijk denken is daarvoor te zeer veranderd - men zou daartoe "slechts" zeer zuiver hoeven leven en zowel geestelijk als lichamelijk niets doen wat slecht is. Het is zelfs niet noodzakelijk zich af te zonderen of celibatair te leven: de Vader heeft het niet nodig dat de mens lijdt om te kunnen incarneren.

Zo leefde de mens aanvankelijk in Nemuria en Atlantis, de werelddelen van waaruit de mens begon de aarde te bevolken: bewust van zijn oorsprong, zijn uiteindelijke doel en zijn taak ten opzichte van de Schepping, zowel wat het fysieke als het geestelijke aspect betreft.

Langzamerhand echter begon men het geestelijke deel van de materie buiten zichzelf minder goed te zien en daardoor te verwaarlozen, zodat men er geen oog meer voor had. Men begon onderscheid te maken tussen "levende" materie - lichamen van mensen en dieren - en "dode" materie - de rest. Men begon de dode materie minder te achten dan de levende en kwam zo tot misbruik en mishandeling ervan. Waar dit uiteindelijk toe leidde, kun je in de krant lezen...

Ziekte, verderf en oorlog werden des mensen metgezellen. Men vervreemde van de religie en begon priesters en priesteressen te zien als mensen voor wie andere wetten golden dan voor gewone mensen. Godsdienst werd plicht en men bedacht vreselijke straffen voor het verzaken van die plicht.

Intussen kregen de handelingen die de priesters en priesteressen in de heiligdommen verrichtten steeds meer een vaste vorm, die uiteindelijk voorschrift werd. Ook het weten omtrent de Vader en de Moeder werd steeds gecompliceerder, tot het werd tot een geheime leer, die alleen aan ingewijde priesters overgeleverd werd.

Zo ontstond er verschil tussen het religieus weten van de priesters en het godsdienstig beleven van de leken en werd de afstand tussen beide groeperingen steeds groter. Tenslotte had godsdienst niets meer met religie te maken: de uiterlijke vorm, de dogma's en de angst voor straf maakten het beleven van de Vreugde los van het besef te bestaan als vervulling van de wens van de Vader. Tenslotte hield men op te trachten elkaar nog te begrijpen en ontstond de situatie zoals die onder andere uit de bijbel tot ons komt: een aparte priesterkaste die zich met de religie bezighoudt, verschillende groeperingen wetgeleerden die zich gespecialiseerd hebben in de interpretatie van de voorschriften voor het dagelijks leven die in "heilige" boeken gegeven worden en de voornamelijk ongeletterde massa van de "gewone" mensen, die zo goed mogelijk hun godsdienstplichten nakomen om hun zieleheil veilig te stellen. Overal ter wereld waar mensen in groepsverband leefden ontstond een soortgelijke ordening, al waren de details in de wetgeving en uitvoering daarvan wel verschillend.

Toen het christendom vorm had gekregen en verzandde in de institutionalisering zoals wij die nog steeds kennen, heeft men van godsdienstige-overheidswege zorgvuldig alle gegevens die wezen op de verering van de Moeder-aarde en het regelmatig incarneren van hemelse schepselen uit de geschriften verwijderd en deels verbannen naar geheime bibliotheken en deels vernietigd, zodat het weten daaromtrent vrijwel geheel verdween.

Toch is juist uit dat aspect van de religie Jesus voortgekomen...

In het Palestina van zo'n tweeduizend jaar geleden waren drie stammen van zeer groot belang voor het volk Israël, namelijk de afstammelingen van koning David, die van Aäron en die van Levi. Van deze geslachten werd zorgvuldig genoteerd wie van wie afstamde, zodat men steeds een nieuwe leider kon lokaliseren als de huidige stierf. Ook werd zeer nauwkeurig gelet op de zuiverheid van de afstamming: wie met iemand trouwde die uit een andere stam afkomstig was, werd uit de kronieken verwijderd en zijn of haar kinderen werden niet meer bijgeschreven. Voor de overige stammen van Israël was men veel minder streng, daar gold dat als de moeder Joods was, haar kinderen dat ook waren. Hoewel men goederen erfde langs de mannelijke lijn, erfde men zijn afkomst via de vrouwelijke lijn.

Het geslacht van koning David bracht de pretendent voor de troon voort. In die dagen was dat voornamelijk een theoretische troon, want het land was bezet door de Romeinen, die de dagelijkse leiding zelf strak in handen hielden. Ze stonden de Joden wel toe hun eigen godsdienst op hun eigen manier te belijden, mits ze rekening hielden met de goddelijkheid van de Romeinse keizer. Hoewel de koning dus geen feitelijke macht had en bij het gewone volk zelfs nauwelijks bekend was, was er rondom hem toch steeds een beweging die er opuit was een opstand te veroorzaken en de monarchie te herstellen. Deze mensen collaboreerden met de Romeinen en probeerden hun vertrouwen te winnen, zodat ze onmiddellijk zouden kunnen profiteren van welke zwakte in het systeem dan ook. Buiten de groep zelf wist bijna niemand dat, zodat zij veelal werden uitgemaakt voor landverraders.

Uit de stam van de Aäronieten kwam de hogepriester voort. Die was naar de overtuiging van die tijd persoonlijk verantwoordelijk voor de verhouding tussen de Vader en het volk en werd geacht zich verre te houden van de politiek. Hij verliet zelden het tempelcomplex te Jerusalem en bewoonde met zijn gezin een riant onderkomen op het terrein van de tempel. Hij hield zich vooral bezig met het onderrichten van priesters en andere schriftgeleerden op het gebied van de boeken van Moses, zonder daarbij open te staan voor andere meningen dan de zijne. Dat hoorde zo, en niemand trok zich daar iets van aan. Men profiteerde van zijn enorme kennis en vaak grote wijsheid, zonder zich te storen aan zijn persoonlijke mening - en dat deerde hem weer niet.

Onderdeel van zijn wijsheid was namelijk dat hij erop vertrouwde dat ieder op zijn eigen manier inzicht kon verwerven en dat hij dat niet mocht forceren.

De Leviëten waren, wat de mannelijke nakomelingen betreft, verantwoordelijk voor de dagelijkse gang van zaken in het tempelcomplex. Naast de verzorging en het onderhoud van de gebouwen (naast het priesterschap had iedere Leviëet ook nog een gewoon beroep) verzorgden zij de dagelijkse rituelen voor en met de gelovigen en zij gaven les in de tempelscholen aan de zonen van de gelovigen, tot zij (op hun twaalfde jaar) volwassen werden. Zij leidden ook scholen voor jongens buiten Jerusalem, zodat wie zich niet de zeer dure tempelschool voor zijn zonen kon veroorloven, hen toch kon laten onderwijzen in de Wet.

Onder de vrouwelijke Leviëten werd de hogepriesteres van de godin-Moeder gezocht. Zij werd in de zonnetempel (zo genoemd naar aanleiding van de dagelijkse begroetingen van de zon) opgevoed, tot zij achttien jaar was of tot zij door de Vader zwanger was geworden. Buiten de Aäronieten en de Leviëten werd in die tijd overigens nog maar weinig geloof gehecht aan haar maagdelijkheid en men mompelde velerlei smoezelige verhalen over wat er in het geheim in de tempel plaats zou vinden.

De Leviëten, die zichzelf Essenen noemden, werden allen - dus ook de meisjes - opgevoed tot het dienen van de medemens. Vanaf hun zesde tot hun twaalfde jaar waren de jongens intern in een klooster; de meisjes werden over het algemeen door de ouders onderricht. Na hun twaalfde jaar, voor de jongens was dat nadat zij zich voorgesteld hadden aan de priesters van de tempel in Jerusalem en bijgeschreven waren in de geslachtsregisters, namen zij deel aan het volwassen leven van elke dag en leerden een vak - meisjes net zo goed als jongens. Op hun zestiende was dan gebleken of zij speciale gaven hadden op het gebied van genezen, voelen, zien en weten. Was dat het geval, dan werd hun toegestaan zich daarin verder te bekwamen en hun leven daaraan te wijden. Meestal, al was dat niet verplicht, kleedden zij zich dan voortaan in witte kleding en waren zo voor anderen herkenbaar als rabbi: iemand die niet alleen geestelijke, maar ook lichamelijke hulp kon bieden als dat gewenst werd. Zij trokken door het hele land, vaak vergezeld van enige leerlingen. Ook waren zij vrijgesteld van de diensten in de tempel. De vrouwen die deze gaven bezaten, vestigden zich meestal in de hospitalen die door de Essenen gesticht waren.

De overigen leefden "gewoon" verder en bleven meestal hun hele leven wonen in de gemeenschap waar zij geboren waren, zij het, dat de mannen van tijd tot tijd hun priesterplicht in de tempel moesten vervullen.

De gemeenschappen der Essenen verschilden nogal van die van de andere Israëliëten. Hoewel zij altijd bereid waren hulp te verlenen als dat gevraagd werd, vormden zij toch vrij gesloten gemeenschappen. Zij namen geen deel aan de grote Joodse feesten, maar hadden hun eigen dagelijkse rituelen. Zo veel mogelijk vervaardigden zij hun eigen benodigdheden en verbouwden hun eigen voedsel.

Wanneer zij iets van "buiten" nodig hadden, probeerden zij dat te verkrijgen door hun eigen produkten te ruilen. Zij bezaten wel geld en goederen, maar probeerden daar geen voorraden van aan te leggen. Zij streefden naar matigheid in alle dingen en stelden meer prijs op een vrolijke dan op een rijke samenleving. Zij kenden de helende werking van humor en maakten daar zo veel mogelijk gebruik van - wat door anderen nogal eens voor dronkenschap werd aangezien...

Emancipatie was een woord dat de Essenen niet nodig hadden. In hun ogen was er geen verschil in waarde, welke vorm de Vader ook aan Zijn schepselen gegeven had. Ook de werkzaamheden waren niet strikt geslachtgebonden, al kwam het natuurlijk veel voor dat de vrouwen hun werkzaamheden aanpasten aan de aanwezigheid van kinderen en dat het fysiek zware werk door de mannen werd verricht. Verder bezaten en onderhielden zij hospitalen en gasthuizen voor reizigers, en gaven les op de scholen die bij de synagogen hoorden.

De Aäronieten, voor zover zij niet in de tempel woonden, hadden zich meestal bij de Essenen aangesloten en voelden zich er thuis. Ook onder hen kwam de gave van het zien en helen veelvuldig voor en ook zij hielden zich aan de leefstijl zoals die bij de Essenen gebruikelijk was.

Van buiten deze gemeenschappen werd nogal dubbel gereageerd op de Essenen. Hoewel men hun integriteit hoogachtte - hun waarheidsliefde was spreekwoordelijk - en volop gebruik maakte van alle mogelijkheden die zij boden, deden allerlei voornamelijk nare verhalen de ronde over wat er gebeurde als zij zich onbespied waanden. Hun werd toverij aangewreven en zwarte magie en men sprak over orgieën die binnen hun muren zouden plaatsvinden. Natuurlijk werden die dingen zelden hardop genoemd, maar iedereen wist dat er met die Essenen iets niet helemaal in orde was.

Binnen de Esseense gemeenschap waren verschillende stromingen. Drie daarvan speelden in deze dagen een grote rol: de Zeloten, de Sadduceeën en de Rabboeni's. De Zeloten hadden zich tot doel gesteld Israël te bevrijden van de Romeinen. Zij rekenden daarbij niet op de hulp van het volk, maar opereerden als guerrillastrijders nu hier, dan daar opduikend en dan weer voor enige tijd als opgegaan in de massa, onvindbaar. Zij waren fanatiek in hun haat tegen de Romeinen, hoewel zij, wanneer die haat niet aan de orde was, trachtten "gewoon" deel te nemen aan het dagelijks leven en er alleen over spraken binnen de Esseense gemeenschap, en uitsluitend wanneer daar naar gevraagd werd. Hoewel zij dus moeilijk traceerbaar waren, werden zij door de Romeinen zo goed mogelijk bestreden, door iedere oploop uitelkaar te jagen zodra - en liefst voor - men opgewonden begon te raken. Hun taak werd zeer bemoeilijkt doordat zij strikte orders hadden de Joden met rust te laten waar het hun godsdienst betrof en aangezien ook in die tijd godsdienstige onderwerpen altijd luidkeels bediscussieerd werden, was het niet eenvoudig voor een Romeins hoofdman om uit te maken of een oploop nu opstandig of godsdienstig was.

Overigens bestonden er ook groeperingen die zich Zeloten noemden, maar niet Esseens waren.

Zij leefden in groepsverband in onherbergzame oorden en deden van daaruit uitvallen - niet alleen naar Romeinen, maar ook naar kleinere nederzettingen, die zij voor hun proviandering soms totaal van de aardbodem wegvaagden. Ook dit had de naam van de Essenen veel kwaad gedaan.

De Sadduceeën vormden een soort bijbelclub. Zij kwamen zo veel mogelijk na hun dagtaak bijeen om over de boeken van de profeten te discussiëren en hadden heel speciale opvattingen over de voorspellingen die de diverse profeten gedaan hadden. Volgens hen gingen haast alle profetieën over deze tijd, die zij zagen als de eindtijd, en wanneer een voorspelling niet helemaal met de werkelijkheid klopte, trachtten zij die werkelijkheid zo te veranderen dat zij konden zeggen: "Zie je wel, de Profeet heeft het al voorzegd!" Vooral Jesaja - een naam die hetzelfde betekent als Jozua, Jesjoea en dus ook Jesus - kreeg veel aandacht, omdat hij in hun ogen een verlosser, geboren uit een maagd voorspelde. Wat zij niet beseften, was dat Jesaja het niet over de toekomst had (de bijbelvertaling gebruikt wat dat aangaat de verkeerde grammaticale tijd), maar over zichzelf en zijn eigen tijd. Ook hij was geboren uit een maagd, ook hij had als taak de mens de weg terug naar de Vader te wijzen... en ook hij werd niet gehoord.

De Sadduceeën begrepen het anders. Zij verwachtten ieder ogenblik de geboorte van een verlosser, een zoon van de Vader, een messias, die het volk niet alleen geestelijk zou leiden, maar vooral ook een opstand zou veroorzaken en de Romeinen verjagen. Daarom waren er voortdurend Sadduceeën in en om de tempel, zodat zij het onmiddellijk zouden weten wanneer de "duif" zwanger zou zijn.

En zo geviel het, dat de maagd zwanger werd en dat de haar aangewezen echtgenoot de pretendent was voor de troon van David...

Jesus

Zijn geboorte vond plaats in een stal. Niet uit geldgebrek, maar omdat alle hotels vol waren. Voor die stal moest trouwens ook aardig wat betaald worden, want ook tweeduizend jaar geleden ging voor niets alleen de zon nog op.

De stal stond leeg, want het was zomer en het vee bleef ook 's nachts buiten. Zijn moeder had de hele dag al weeën gevoeld, was aan het eind van haar krachten en had desnoods de nacht in een ruïne willen doorbrengen, als ze maar niet buiten zou hoeven slapen. Het werd dus een stal.

Zijn vader wist eigenlijk geen raad met de situatie. Hij had een vrouw aangewezen gekregen die al zwanger was en het enige wat hij zeker wist, was dat hij de vader niet was. De wonderlijke verhalen die hem verteld waren kon hij niet geloven en dat hij eigenlijk koning van Israël zou moeten zijn, interesseerde hem niets. Het was dat hij destijds zo'n vreemde droom gehad had, anders had hij haar allang verstoppen, hoe lief ze overigens ook was. Wie anders dan een oude of gebrekkige man zou een vrouw nemen die geen maagd meer was?

Behalve hun ouders wist verder niemand iets af van die wonderlijke geschiedenis, zodat het wel goed uit kwam dat het kind geboren zou worden terwijl ze niet thuis waren. Nu hoefden ze niet bang te zijn voor de praatjes van mensen die net tot tien konden tellen... Nu het visioen al weer zo lang geleden had plaatsgevonden, werd het voor hem steeds moeilijker, te geloven dat zijn vrouw de waarheid had gesproken toen ze zei, dat ze echt geen omgang met een man had gehad.

Vanuit Bethlehem werd hij meegenomen naar Egypte, waar hij zijn eerste vier levensjaren doorbracht. Uit niets bleek zijn afkomst of zijn bestemming; hij leerde lopen, praten en zich behoorlijk gedragen op dezelfde manier als alle andere peuters op de hele wereld, met dezelfde problemen voor zijn ouders.

Dat ze zo lang in het buitenland konden blijven, kwam doordat zijn vader niet onbemiddeld was. Hij had een huis laten bouwen en oefende zijn beroep uit. Hij was meubelmaker en had al vrij snel enige faam verspreid, zodat ze wat hem betreft daar wel konden blijven. Bovendien kwamen er al snel drie kinderen bij, zodat reizen een stuk moeilijker was geworden.

Het waren de sadduceeën die hen overhaalden weer naar hun vaderland terug te keren. De moordenaar Herodes was gestorven en de nieuwe koning, die ook Herodes genoemd werd, had het veel te druk met zijn privéleven om zich ook nog met de Joden te bemoeien. Door zijn liederlijk leven begon het volk zich steeds meer te ergeren aan de bestaande toestand, zodat de situatie zich duidelijk ten gunste van de komende verlosser begon te ontwikkelen. In Bethanië was een huis voor hen in orde gemaakt, temidden van de Esseense gemeenschap aldaar.

Toen hij acht jaar oud was, een paar jaar later dan gebruikelijk omdat zijn ontwikkeling wat achter liep bij de verwachtingen, werd hij toevertrouwd aan het klooster Karmel, de oudste en heiligste gemeenschap van de Essenen. Daar leerde hij over de godsdiensten en de religie zoals die over de hele wereld voorkwamen. Ook werd hem zijn taak ten opzichte van zijn medemens verteld - compleet met de politieke ideeën van zijn opvoeders. Zo groeide hij op, steeds meer doordrongen van zijn afkomst en zijn doel: de Joden te verlossen van hun vijanden en plaats te nemen op de troon van David.

Doordat zijn scholing intern was, zag hij zijn familie aanvankelijk slechts tweemaal per jaar, namelijk ter gelegenheid van de paasviering en van het loofhuttenfeest, de enige feesten die de Essenen met de Joden gemeenschappelijk vierden. Naarmate zijn studie vorderde werden ook die ontmoetingen zeldzamer, want hij maakte vaak lange reizen om van nabij kennis te maken met de rituelen in andere godsdiensten. Daarbij kwam nog dat hij steeds minder belang hechtte aan ontmoetingen met zijn familie - en naarmate hij meer over de diverse godsdiensten te weten kwam, merkte hij de beperktheid op, die in zijn eigen geloof gesloten was, zodat hij in de synagogen eigenlijk liever wilde discussieren dan luisteren - wat lang niet altijd op prijs werd gesteld.

Vanaf zijn achttiende jaar begonnen zijn "paranormale" gaven duidelijk te worden en ontwikkelde zich zijn innerlijke stem. Langzamerhand begon het hem duidelijk te worden, dat het allemaal echt waar was, wat zijn moeder hem verteld had over zijn afkomst en bestemming. Die periode, waarin hij moest leren te vertrouwen op wat hij in zichzelf hoorde en moest verwerken wie hij was en wat zijn taak hier zou zijn, is heel eenzaam geweest en vol verdriet en twijfels. Niemand kon - en mocht - hij vertellen over wat hem overkwam en nooit kreeg hij een duidelijk bewijs van zijn gelijk. Pas toen hij zo ver was, dat hij alle dingen kon accepteren zoals ze zich voordeden, werd hij rustig en kon hij zich laten leiden door wat hij inwendig hoorde.

Dit was zijn taak: de mensheid de weg terug naar de Vader te wijzen en haar te zuiveren waar zij daar zelf niet meer toe in staat was. Het ging hier niet alleen om de mensen die hem zouden ontmoeten, of om de mensen die in die tijd buiten zijn gezichtsveld op aarde leefden, maar ook om hen die zich in de negatieve sferen bevonden. Daartoe zou hij zich, zonder de steun van zijn Vader, in die sferen moeten begeven om ter plaatse de schuld op zich te nemen en zo allen in zijn Licht mee naar Huis te kunnen nemen. Dit is ook, wat hem gedurende zijn hele leven benauwd heeft: het weten dat er een moment zou komen dat de Vader hem los zou moeten laten.

Toen hij, volwassen geworden, leiding begon te geven inplaats van te ontvangen, werd hij vrijwel onmiddellijk geconfronteerd met het probleem dat zijn opvoeding door de Essenen veroorzaakt had: zijn functioneren op aarde. Hij was er diep van doordrongen dat hij niet alleen tot taak had de mens tot de Vader te leiden, maar ook de vijand uit het land te verdrijven. Aan de hand van vele teksten uit de boeken van Moses en de profeten had men hem dat aangetoond en zijn opleiding had talloze politieke elementen bevat. Zodra hij echter in het openbaar begon te spreken, merkte hij dat zijn leringen over de Liefde zich niet lieten rijmen met zijn politieke ideeën: hoe kun je de vijand liefhebben en hem tegelijkertijd met geweld het land uit werken? Toch bleek dat bijna iedereen die hem wilde volgen, van hem verwachtte dat hij op alle fronten de leider zou zijn. Nu had hij in zijn leven al ruimschoots ondervonden, dat wat werkelijk noodzakelijk voor hem was, hem als vanzelf overkwam. Daarom besloot hij zich verre te houden van de politiek totdat het leven hem zelf er in zou manoeuvreren. Hij heeft dat heel vaak moeten uitleggen aan zijn vrienden, maar ze hebben het nooit helemaal willen accepteren en na zijn dood hebben de meesten getracht zijn woorden in te passen in hun verlangen op een "goede manier" een machtig rijk op aarde te stichten.

Jesjoea

Teruggekeerd in een lichaam, verrijkt en versterkt met de geest van de Vader, zie ik mij genoodzaakt de herinnering te activeren die zo'n tweeduizend jaar geleden veroorzaakt is. Ik doe dit niet met vreugde, want ook in dat bestaan overheerste het leed om de mens, die weliswaar kennis wil nemen van de weg tot de Vader, maar het af laat weten zodra de theorie praktijk begint te worden.

Zo ben ik dan weergekeerd, anders dan de bedoeling was. Wanneer de mens mijn woorden niet alleen begrepen, maar ze ook toegepast had, dan zou ik vele jaren geleden regelrecht uit de sferen gekomen zijn om deze materie op te heffen en de mens te leiden tot voor de Vader. Zo was het Plan, en zo heb ik het mijn leerlingen uitgelegd. Een ander deel van het Plan, en ook dat heb ik ze uitgelegd, hield in dat wanneer de mens de Weg dreigde te verliezen, de Vader een deel van Zichzelf zou doen incarneren om zo, vanuit een lichaam, een voorbeeld en een wegwijzer te zijn. Tot vijf maal toe is dat gebeurd... allen zijn ze weggehoond en drie van hen zijn vermoord. Het is niet in woorden uit te drukken hoeveel leed dat heeft veroorzaakt.

Er is alleen maar Liefde. Er is geen straf, geen rechtvaardigheid. Wanneer de materie van deze sfeer opgeheven zou worden, zouden slechts diegenen die geheel zuiver zijn de aanwezigheid van de Vader kunnen verdragen. De anderen zouden dan vanzelf ophouden te bestaan, hoewel hun toch de gelegenheid geboden zou worden zich alsnog te reinigen.

Daarom ben ik gekomen, zodat men mij zou kunnen leren kennen en met mij de weg terug gaan. Tot dusverre is dat nauwelijks gebeurd; degenen die mij herkend hebben zijn degenen die gekomen zijn om mijn werk na mij voort te zetten en zo het allerlaatste stuk van de weg af te leggen - zij zouden ook zonder mij het Licht gekozen hebben. Alle anderen hebben herhaald wat zij al eerder deden: hoon en veroordeling uiten.

Materie is eindig: alles wat materie is, is aan slijtage onderhevig. Ook gesteenten, ook levend weefsel, ook de wereldbol. Wanneer de mens er met zijn vingers van af zou blijven, zou deze wereld nog enige miljoenen jaren leven kunnen dragen en voortbrengen, maar nu de mens zelfs de vormgevende en voedende elementen heeft aangetast, is er hooguit nog een half miljoen jaar leven mogelijk - wanneer men tenminste vandaag ophoudt met vernietigen.

Zie het probleem: nog miljarden geesten hebben een leven op deze aarde nodig, terwijl hier generatie na generatie zich uitleeft in het vinden van steeds definitiever vernietigende wapens.

Wanneer mijn aanwezigheid geen effect heeft, komt er na mij niet nog Een. Dan wordt deze planeet losgelaten door de Vader en zal ieder na zijn leven zelf het Licht kiezen, of ophouden te bestaan.

Er is alleen maar Liefde: vanuit de geestelijke wereld blijven de engelen hun positieve impulsen zenden, totdat de laatste mens deze dimensie verlaten zal hebben.

Heeft mijn aanwezigheid echter wel effect, dan zal zich een golf van vreugde over deze wereld verspreiden, waarmee ieder schepsel zich zal kunnen verbinden. Daardoor zal de positieve kracht zozeer toenemen, dat de beschadiging van deze Schepping hersteld zal kunnen worden. Niet ongedaan gemaakt, want niets dat plaatsgevonden heeft kan uit het geheugen gewist worden. Littekens blijven zichtbaar.

Jesus

Een Eerste is altijd een zoon van de Vader en wanneer zijn leven voorbij is en hij niet zich met het kwaad verbonden heeft, keert hij weer in de Vader terug. De leerstelling van de kerken geeft dit weer in de gedachte van de Drieëenheid. Het woord drie is slechts gekozen omdat het begrijpelijk is; als dat noodzakelijk is, zou er ook sprake kunnen zijn van Miljardeenheid of ieder ander getal - de Vader telt niet.

Wanneer een Eerste uit een maagd geboren wordt, krijgt hij een mannelijk lichaam; in het andere geval komt hij in een mannelijk of een vrouwelijk lichaam, afhankelijk van wat nodig is voor de mensheid.

Zoals een opgeblazen ballon diverse ademuitblazingen bevat, die niet van elkaar te onderscheiden zijn wanneer de ballon leegloopt, zo is de ene Eerste niet van de andere te onderscheiden wanneer hij weer opgenomen is in de Vader. Wanneer een Eerste incarneert, is het niet te zeggen of zijn Kern, die de Vader is, een vorige keer ook een lichaam gehad heeft. Iedere Eerste kan zich als dat nodig is, alle levens van alle Eersten herinneren of het de zijne zijn, want hij maakt deel uit van het Geheel, dat de Vader genoemd wordt.

Wanneer ik dus in mijn herinnering terugga naar het leven van Jesus, kan het best zo zijn, dat mijn Kern van nu niet destijds de Kern van hem was, dat is voor mij niet te traceren. Zodra ik mij verbind met zijn leven, wordt dat het mijne. Op die manier kan ik mij ook verbinden met het leven van iedere individu en herinner mij dan het zijne alsof het het mijne is, ook al zou het zich eeuwen geleden hebben afgespeeld. Het enige verschil is, dat ik mij dan steeds bewust ben van het feit dat het niet mijn eigen bestaan is (geweest), terwijl ik dat niet heb bij het leven van een Eerste. De Vader is Een, en wie uit Hem voortgekomen is, is Een met de Ene.

Zo ga ik nu terug om die feiten te herbeleven die deze tijd kunnen verlichten.

De doop

Johannes, de zoon van mijn moeders zuster, was ook een Eerste. Zijn taak was de mens te wijzen op de mogelijkheid tot vernieuwing en hem op die manier voor te bereiden op mijn aanwezigheid. Dat waren wij ons toen niet bewust, ook niet, dat zijn afkomst dezelfde was als de mijne. Zijn aard was heel vurig, als kind kon hij vreselijk driftig zijn en zijn ouders hebben heel wat met hem te stellen gehad. Mij vond men over het algemeen veel te braaf voor een kind en wanneer ik al eens kwaad werd, schrok men van mijn felheid en brutaliteit en kreeg ik slaag...

We ontmoetten elkaar niet zo vaak, maar als we elkaar zagen, hadden we meestal veel plezier - zijn vuur en mijn ideeën brachten ons samen in de gekste situaties. Zo maakten we gretig misbruik van de verhalen die over onze geboorten de ronde deden (en waar we zelf niets van geloofden) en klopten de mensen met onze smoesjes allerlei lekkers uit de zak, waar we later dan uren zoet mee waren. We zorgden er wel voor dat we dan onvindbaar waren, wat ons dan weer de nodige straf opleverde. Vooral mijn vader had harde handen!

Na ons twaalfde jaar zagen we elkaar helemaal niet meer. Hij werd leerbewerker, net als zijn vader wanneer die geen dienst deed in de tempel, en ik bleef intern in het Karmel om mijn opleiding te voltooien. Ook mijn ouders zag ik nog maar zelden, zodat ik nogal van ze vervreemde. Het was een zware tijd. Er werden hoge eisen aan me gesteld, veel te hoog voor het kind dat ik zou moeten zijn. Het gevolg daarvan was dat weliswaar mijn kennis enorm uitbreidde, maar dat mijn geest volledig blokkeerde als het ging om dingen van wezenlijk belang. Alleen wanneer ik buiten het Karmel was en mensen ontmoette, dan was ik heel anders, dan hoorde ik mezelf soms dingen zeggen en zag mezelf wonderen verrichten alsof ik een gast was in mijn eigen lijf, terwijl een ander sprak en handelde. Toen ik achttien was, werd ik geacht zelfstandig te kunnen leven. Ik werd nog wel geadviseerd, maar het opvolgen van een advies was niet meer verplicht. Ik bleef in het Karmel wonen - het is tot het einde van mijn bestaan hier mijn basis gebleven - en maakte van daaruit vele reizen over de hele wereld, voor zover dat toen mogelijk was. In de vrijheid die ik toen ervoer, ontdekte ik dat mijn gedachten niet altijd mijn gedachten waren, maar dat ik als het ware met mijzelf een gesprek kon voeren, waar mijn alledaagse ik heel wat van kon leren. Dat ging niet zomaar, ik ben er van overtuigd geweest, dat ik geestelijk gestoord was en alleen het feit dat ik ook normaal kon blijven functioneren zonder dat iemand iets aan me merkte, maakte dat ik geen eind aan mijn leven maakte. Het duurde lang, voordat ik geestelijk zo rustig werd, dat ik kon geloven dat mijn innerlijke gesprekspartner mijn hemelse Vader was. Toen ik eenmaal zover was, vergrootte dat intens mijn vertrouwen, mijn vreugde en mijn heimwee. Naarmate ik meer vernam over mijn afkomst en mijn taak, werd mijn verlangen steeds groter om niet hier te zijn en dit allemaal mee te maken...

Langzamerhand ontwikkelde ik mij en begon steeds meer in het openbaar uitspraken te doen over zaken van godsdienst en religie. Was het aanvankelijk heel leuk om met Jan en Alleman te discussieren, al vrij spoedig drong tot mij door dat men mijn Vader zag als een soort wraaknemer, als een dreiging die de mens vreselijk strafte voor het minste vergrijp. En als ik daar tegenin ging en sprak van de Liefde die de Vader is en die de mens veroorzaakt heeft, dan schold men mij uit en noemde mij de duivel zelf.

In die tijd wist ik nog niet dat Liefde en geweld nooit samengaan. Ik geloofde toen nog de leraren die mij verteld hadden, dat mijn taak tweeledig was: de mens met de Vader verbinden en de Joden leiden als koning.

Dat zou natuurlijk alleen via een opstand tegen de Romeinen kunnen, maar daar zag ik toen nog niet tegenop. Daarom zocht ik aanvankelijk mijn vrienden vooral onder de sadduceese Essenen, stuk voor stuk jongemannen die bereid waren hun leven te geven voor de natie en voor de Vader - dacht ik. In die tijd was dat nog wel zo en hun enthousiasme werd groter naarmate mijn krachten zich ontwikkelden. Ik was achtentwintig jaar en begon al bekend te worden in Israël, toen er verhalen over Johannes opdoken. Hij zou als een profeet uit de oude tijden de mensen trachten te bekeren en daarbij nogal woest tekeer gaan; men zei dat hij ze zowat in de Jordaan verdrong om hen van hun zonden te reinigen. Ik zag het al voor me: hij met zijn vuur, die de mensen eerst vertelde wat er verkeerd aan ze was en ze vervolgens met harde hand schoonwaste... het had wel iets komisch. Aan de andere kant waren er die verhalen die onze ouders ons verteld hadden toen we nog heel klein waren - mijn verhaal begon steeds meer met de werkelijkheid overeen te komen, zelfs zo, dat ik in gedachten met mijn Vader kon spreken en voortdurend Zijn aanwezigheid in mij voelde. Als dat met Johannes ook zo was, dan wilde ik hem opnieuw leren kennen en door hem gereinigd worden, want de herinnering aan mijn twijfels voelde ik als vlekken op mijn kleding.

Zo verliet ik Bethanië, waar ik bij mijn dierbaarste vriend en zwager Lazarus woonde als ik niet in Karmel was, en trok met een paar vrienden naar de plaats waar Johannes werkte.

Er waren daar een paar honderd mensen verzameld. Sommigen bivakkeerden er kennelijk al enige tijd, anderen waren net als ik op de geruchten afgekomen en er waren zelfs water- en broodverkopers, die het geestelijke met het lichamelijke trachtten te verenigen. Er waren ook een paar vrienden uit mijn opleidingstijd, die verheugd waren me weer te zien en me wenkten om bij hen te komen zitten. Ik wilde me echter op Johannes concentreren en ging wat achteraf zitten, waar ik hem wel kon horen en zien, maar hij mij niet.

Wat ik hoorde en zag, ontroerde mij zeer. Hij was nauwelijks gekleed, broodmager en had een stem die tegelijkertijd zeer luid was en toch heel bescheiden klonk. Hij vertelde over Licht en duister en over hoe de mens het Ene losgelaten en zich met het andere verbonden had - en hij vertelde over de mogelijkheid om te keren op de levensweg en de verbindingen met het duister te verbreken door vergeving voor je misdaden te vragen. Hij bood ook de mogelijkheid een nieuw begin te markeren door onder te gaan in het Jordaanwater en zo naar lichaam en geest gereinigd de Weg van het Licht te gaan. Zijn optreden was zo indringend en zijn woorden waren zo duidelijk, dat velen zich hun vergissingen herinnerden en verlangden, opnieuw te beginnen om beter verder te gaan dan zij begonnen waren.

Ook ik werd gegrepen door zijn woorden en ik begaf mij, aangemoedigd door de Vader, naar Johannes om mij te laten onderdompelen. Plotseling viel zijn oog op mij. Hij verstarde even, toen herkende hij mij, viel op zijn knieën en brulde: "Dompel mij onder, verdrink mij, neem me op in jou!" Ik raakte zijn hoofd aan en zei: "Johannes, wil je mij niet wassen?" Hij stond op, greep me bij een arm, wrong me met mijn gezicht naar de mensen en riep: "Hij is het die komen zou! Dachten jullie dat ik ook maar iets betekende? Ik ben nog niet waard om zijn sandalen voor hem vast te knopen! Zie de gezegende!" Toen barstte hij uit in tranen van het grootste verdriet dat ik ooit in een medemens gezien had. Al zijn heimwee, zijn onzekerheid, zijn angst om te falen en zijn pijn om de mensheid lag in zijn snikken en het duurde lang, voordat hij mijn omhelzing losliet. Intussen waren de mensen op ons afgekomen, verbaasd en nieuwsgierig om te weten wat er nu eigenlijk precies plaatsvond.

In de dringende mensenmassa lukte het me maar net om mijn kleren af te leggen. Naakt stond ik daar en wachtte op zijn reactie. "Kom," zei hij. Hand in hand liepen we het water in, tot het tot onze heupen kwam. Ik knielde en hij duwde mijn hoofd naar beneden, tot het onder water was. Hij hield me een paar seconden onder water, toen richtte hij me weer op en liet me opstaan. "Zie," riep hij luid, "zie de zoon van de Allerhoogste, de meest Geliefde!" Samen klommen we weer aan de kant. De menigte week uiteen en maakte plaats, zwiggend. Terwijl de tranen over mijn wangen liepen, kleepte ik me weer aan. Dit had ik niet verwacht: dat ooit iemand anders dan ikzelf zou beseffen wie ik was - en al helemaal niet, dat het zo maar bekendgemaakt zou worden... Nu kon ik er niet meer omheen: zo lagen de feiten en iedereen mocht het weten.

Ik voelde een hand op mijn hoofd. Ik keek op, recht in het gezicht van Johannes. Hij zei niets, maar zijn ogen vertelden me dat hij mij begreep, dat hij voelde wat ik voelde, dat hij mijn Vriend was, dat ook hij de stem van de Vader hoorde en dat ook hij zou willen dat alles anders was dan het was. Op dat ogenblik voelde ik zo de zwaarte van dat wat komen zou, dat ik heel even mezelf weer het water zag inlopen en onder blijven, tot ik verdronken was. Ik glimlachte om mezelf, want ik zag ook in, dat ik dan toch weer opnieuw geboren zou worden en zou leven tot mijn taak volbracht was... Door deze gedachten kreeg ik mezelf weer onder controle en keek om me heen. Ik zag dat Johannes door zijn ontroering heen lachte - hij had duidelijk mijn gedachten gezien en ze herkend. Ik zag mijn vrienden, die minder verbaasd waren dan ik verwachtte en ik zag alle anderen die min of meer opgewonden wachtten op de dingen die komen zouden. "Ga maar," hoorde ik in mij, "als je nu even naar boven loopt, kan iedereen je horen en zien. Toe maar, Mijn Kind, wees Mijn stem en spreek Mijn woord." Halverwege de helling van de heuvel bleef ik staan en richtte mij tot de mensen, die achter mij aangekomen waren. Ze gingen zitten en wachtten doodstil af.

Ik hoorde mijzelf zeggen:

"Geliefden, hoor het woord van Jaweh, de Enige. Veel is bedorven, maar nog niet alles. Mijn Woorden heb je veranderd in gemompel van een dwaas, maar nu zeg Ik je: Hebt Lief. Voer geen strijd, val niet aan, verdedig je niet, draag geen wapen. Iedere mens is mijn Geliefde, doe hem geen kwaad. Ik ben de Vader: welke vader verheugt zich in de strijd van zijn kinderen? Ik ben de Moeder: welke moeder zingt van vreugde wanneer haar zoon haar zoon doodt? Houd dan op met strijden en heb je vijanden lief! Wil je vijand je slaan, bied hem dan beide wangen aan, maar sla niet terug. Wees geen vijand voor je broers, ook al gedragen zij zich als vijanden.

Kinderen, Ik smeed je: zie Mij zoals Ik ben: enkel Liefde..."

Terwijl ik sprak, drong met verbijsterende helderheid tot me door, wat ik zei: geen enkele vorm van geweld kon iets goeds veroorzaken. Ik had al vaak gesproken over Liefde als basis van het bestaan, maar nog niet eerder was ik daarop door gaan denken in verband met mijn eigen bestaan en mijn taak voor Israël. Nu echter besefte ik: regeren is een vorm van geweld, die niets met Liefde te maken heeft. De Sadduceeën hadden zich vergist... Je kunt iemand niet doden en blijven zeggen dat dat goed was, omdat je je doel moest bereiken. Dat de Romeinen geweld gebruikten was verkeerd, maar als ik, om ze te verdrijven, ook geweld zou gebruiken of veroorzaken, dan was ik net zo slecht!

Ik was uitgesproken en uitgedacht. Ik was leeg, ik voelde me alsof ik nu al mijn taak volbracht had en een grote vreugde verdreef de leegte. Zo eenvoudig was het!

Wat bezielt de mens toch, dat hij het eenvoudige afwijst? Alles wat verkeerd is, wordt in stand gehouden, desnoods ten koste van de eigen gezondheid en ten koste van het leven van medemensen. Men gaat over lijken - en er zijn er, die dat nog waarderen ook... Men hoeft zichzelf of zijn medemensen niet eens te verbeteren: wanneer men ophoudt met de dingen verkeerd te doen, is alles goed. Gewoon ophouden met streven naar meer, want dat is de basis van het kwaad.

Na die gebeurtenis bij de Jordaan, die ik ben blijven zien als het begin van de uitvoering van mijn taak, doordat ik toen volledig wakker werd, heb ik me enige tijd teruggetrokken. Meestal overnachtte ik in Karmel, maar ook wel in de bergen in de omgeving. In die periode bracht de Vader mij op de hoogte van de grote lijnen in mijn bestaan: bekendheid, onbegrip, hoon, vernederingen en intense Liefde zouden mijn deel zijn en het einde zou een gewelddadige dood zijn. Door de negativiteit die aan dat sterven vooraf zou gaan, zou ik in staat zijn om de hel te betreden en die duisternis te verlichten, zodat de engelen de mensen die daar verbleven konden zien en naar het Licht brengen.

Dat het daartoe noodzakelijk was, dat de Vader mij zou loslaten, drong niet tot me door.

Problemen

Nu ik wist wie ik was en wat ik wilde, was mijn eerste doel mijn vrienden uit te leggen, dat ik afzag van de heerschappij over Israël.

We logeerden allemaal bij Lazarus, die ruimte en personeel genoeg had om zo'n twintig gasten te herbergen - en als ik met meer mensen aankwam, konden die er ook nog wel bij. De meeste aanwezigen waren er die dag bij geweest en hadden mijn korte redevoering gehoord. Ik wist niet of ze mij helemaal begrepen hadden, want doordat ik vrijwel direct weggegaan was, had ik niemand meer gesproken. Ik kende ze echter maar al te goed en had een sterk vermoeden, dat ieder zo zijn eigen gedachten over de betekenis van mijn woorden had.

We zaten in de grote zaal. Lazarus zat, zoals hij meestal deed als we bij elkaar waren, naast me. Johannes was er niet, hij was gevangen genomen omdat hij het volk "opruide tegen het wettelijk gezag" en wachtte op zijn rechtszaak. Aan mijn andere kant zat Simon de visser, tegenover mij Judas de dromer. Thomas, mijn broer die zoveel op mij leek dat men ons wel eens verwisselde, wisselde steeds van plaats en kon nergens rustig blijven zitten. Ik had hem en Lazarus al over het doel van deze bijeenkomst verteld en waar Lazarus zich verheugde over de omwenteling, maakte het Thomas nerveus. Simon de Sadduceeër, die, wat bijna niemand wist, aanvoerder was van een groep Zeloten, keek me voortdurend strak aan, alsof hij onraad vermoedde. De andere vrienden wachtten gewoon af. Ik vroeg me af, of ze ooit zelfstandig zouden kunnen denken en handelen. Wat een stel! Toch had de Vader ze mij aangewezen en toen ik ze had uitgenodigd om mijn vrienden te worden, waren ze buiten zichzelf geweest van blijdschap...

Onderling hadden ze het land al verdeeld en zagen zichzelf als gouverneur van een provincie - en die droom ging ik nu verstoren.

Ik wachtte tot ook de vrouwen, die zich aanvankelijk teruggetrokken hadden, een plaats gevonden hadden en begon.

"Geliefden, hoor het woord van Jaweh, de Enige. Mijn Zoon zal geen geweld gebruiken. Aan zijn handen zal geen bloed kleven, noch aan de handen van zijn volgelingen. Liefde is vriendelijk: wie vriendelijke woorden spreekt, wekt geen vijandschap op, maar brengt de geest tot rust. Laat Liefde steeds de Bron van je woorden zijn. Wees duidelijk, zeg ja en nee als je dat bedoelt, maar vermijd niet, onbegrepen te blijven, wanneer men haat over je uitstort. Wees duidelijk en heb Lief."

"Meester," zei Simon de Sadduceeër, "mag ik je herinneren aan je roeping? De woorden van de Almachtige zijn waar, maar hoe zul je zonder geweld de Romeinen uit onze ogen verwijderen? Hoe zul je zonder strijd de troon van David bestijgen?" Zijn woorden deden pijn, net als de felle blik uit de ogen van Judas, die bijna hatend was. Op dat ogenblik wenste ik dat alles anders was: geen opleiding, geen achtergrond, geen Romeinen en vooral geen Sadduceeën. Hoe konden in de stam van Levi zulke ideeën ontstaan? En: hoe had ik die ooit tot de mijne kunnen maken? Ik voelde een arm om mijn schouder en een hand, die de mijne even aanraakte en keek Lazarus even aan. De blik uit zijn ogen sprak van totaal begrip en ik putte er moed uit.

"Het was een vergissing, Simon," antwoordde ik, "ontstaan door het verlangen naar rust en vrede. Maar je kunt geen vrede bouwen op strijd, net zomin als dat je geluk kunt bouwen op het verdriet van een ander." Hij verstarde, want, hoewel hij zijn vrouw niet officieel verstoten had, probeerde hij haar zo min mogelijk te ontmoeten en misbruikte zijn vriendschap met mij als voorwendsel om haar en hun kinderen niet te kunnen verzorgen. Simon de visser grinnikte even en wisselde een blik van verstandhouding met Jacobus, die bloosde. Hij herinnerde zich zijn verleden, waarin hij zijn vrouw niet altijd trouw was geweest. Ik keek Simon even aan en ging verder: "Zo kun je ook niet je vreugde bouwen op het leed van een ander, of je rust op de moeite van een ander. Bouw je geluk door geluk te verspreiden en bouw je Liefde door Liefde te schenken. Lach om wat leuk is, niet om wat verdriet veroorzaakt heeft. Wat de toekomst betreft: ik zal mij toelagen op de genezing van lichaam en geest en als de tijd daar is, zullen jullie hetzelfde doen, met dezelfde resultaten - als je wilt. Ik zal geen aards rijk stichten, maar een rijk van Liefde, dat ook kan bestaan tijdens onderdrukking. Ik zal jullie leiden en je de Weg van de Vader tonen, als je dat wilt. Wie wil heersen, heeft niets aan mij. Wie wil dienen, zal groeien en groot zal hij zijn in de ogen van de mensen en ik zal hem dienen met mijn leiding. Geliefden, ook als je nu besluit weg te gaan om een andere manier van leven te leiden, weet dan: ik heb je Lief en dat verandert niet."

Ik was uitgesproken en stond op, proberend niet de verbijstering op sommige gezichten te zien, en ging naar buiten. Niemand volgde mij en dat deed me goed. Kennelijk begon men te begrijpen dat menselijk gezelschap me soms teveel was en kon men mij laten gaan zoals ik wenste...

Het huis van Lazarus was niet omheind en ik had zeker een uur gelopen, toen ik iemand tegenkwam. Het was een vrouw, ze droeg de klederdracht van een Samaritaanse. Aanvankelijk wendde ze haar hoofd af, zodat ze niet de schande zou ondergaan dat een Jood haar gezicht zag. Volgens het gebruik zou ik nu in haar richting op de grond moeten spugen, maar ik groette haar en stelde de vragen die elkaar tegemoetkomende reizigers stellen: "De Enige is met je, vanwaar kom je en waarheen ga je?" Stomverbaasd keek ze me aan, toen vulden haar ogen zich met tranen. Met moeite bracht ze uit: "De Enige leidt je voeten. Ik kom van Samaria en ik ben op weg naar Jerusalem om te bidden in de tempel."

"Een hele reis," antwoordde ik haar, "wat kun je in de tempel aan de Enige vragen, dat je niet ergens anders aan Hem kunt vragen?"

"Zeg jij dat, Meester? Aan je kleding zie ik dat je een priester bent en aan je ogen zie ik dat je wijsheid draagt. Hoe zal ik iemand ontmoeten als ik niet naar zijn huis ga? In het heiligdom bij ons woont Hij niet, want honderd keren heb ik gebeden en Hij heeft mij niet gehoord. Nu ga ik naar Zijn woning, want mijn nood is groot."

Ik ging zitten op een rotsblok naast het pad en zij zette zich op de grond voor mij.

"Je weet toch, dat de Enige de aarde en alles wat erop, eronder en erin is en ook de zon, de maan en de sterren geschapen heeft?"

Ze knikte.

"Je weet toch, dat de Enige dat alles voortdurend verzorgt, regen en droogte schenkt, en kracht aan het graan, zodat wij van het brood kunnen leven?"

Ze knikte.

"Je weet toch, dat de Enige alle vogels kent, de mieren geteld heeft en de mens met Liefde in Zijn hart draagt?"

"Ik weet het, Meester. Maar hoe kan het dan, dat Hij je alleen hoort, wanneer je in Zijn tempel tot hem bidt?"

"Dat is een vergissing, mijn kind. Hij is de Vader, Zijn aandacht is bij de mens, waar die ook is. Hij luistert naar je, zelfs wanneer je niet speciaal naar Hem roept... Het is zo, dat je met Hem kunt spreken zoals je met een geliefde spreekt, in de verborgenheid van de binnenste kamer in je huis. Daar worden je gedachten niet afgeleid door de bezigheden van anderen. Overal kun je Hem ontmoeten, maar het beste als je alleen bent. De tempel in Jerusalem is gebouwd om Hem te eren en om er offers te brengen en natuurlijk kun je Hem daar ook ontmoeten, maar Hij is groot, en Hij heeft je Lief - Hij heeft het niet nodig dat je moeite doet om Hem te gaan zoeken; Hij is er, en Hij was er al voordat je gezocht had! Wat je bede ook is, de Enige draagt je door je moeiten heen wanneer je je tot Hem wendt."

"Ik dank je, Meester. Ik ben opnieuw geboren..." Ze keek verbijsterd op en fluisterde: "Mijn pijn is weg en je hebt me niet eens aangeraakt!"

"Doordat je mijn woorden geloofde, mijn kind, ben je genezen. Ga maar terug en spreek er niet over, maar verheug je in de Enige."

Toen stond ik op, draaide me om en haastte me weer terug naar mijn vrienden.

Binnen was niemand. Ik liep naar de kookplaats en vond daar de beide Maria's - mijn zuster en haar vriendin - die bezig waren het maal te bereiden. Ze hadden duidelijk gehuild, hun ogen waren roodomrand.

"Is het zo erg?" vroeg ik, "Hebben ze me allemaal in de steek gelaten?"

"Niet allemaal, Jesjoea. Wij niet, Lazarus niet en Simon de visser niet. De anderen hebben eerst ruzie gemaakt en toen ze weer voor rede vatbaar waren, hebben ze besloten, nog geen besluit te nemen... Ze zijn naar hun vertrekken gegaan om na te denken en willen je daarna hun besluit laten weten."

Het was Maria van Magdala, die gesproken had. Ik kende haar nog niet zo lang, maar hield zielsveel van haar en zij van mij. In andere omstandigheden zou ik haar ten huwelijk gevraagd hebben, maar nu niet. Wetend wat ik wist over mijn toekomst, wilde ik haar niet aandoen, mijn vrouw te zijn en ik had haar erover gesproken. Ze had haar hoofd gebogen en aanvaard wat ik zei. Beiden voelden we de zwaarte zowel als de noodzaak van dit besluit... Ik sloeg mijn armen om beide vrouwen heen. "Het is heerlijk om vrienden te hebben," zei ik, "heerlijk om een zuster, een zwager, een vriendin en nog een vriend te hebben die weten wat ik bedoel, als ik over Liefde spreek. Wat eten we eigenlijk? Toen ik binnenkwam rook het lekker, maar nu eerlijk gezegd niet zo!"

"Wat doe je ook hier, je leidt ons maar af, maak dat je wegkomt!" en ik werd de keuken uitgeduwd.

Telkens wanneer de mens zijn verstand tussen zichzelf en zijn Schepper plaatst en met "logisch" denken zijn Liefde verkilt, gebeuren er ongelukken. Men denkt wakker te zijn, maar in feite bouwt men een muur om zijn ziel, zodat de redenering in belang uitstijgt boven de intuïtie. Daardoor verscheurt men zijn bestaan en raakt de verbinding met de Vreugde kwijt...

Die avond bleken allen, op Simon de visser en Lazarus na, hun verstand gebruikt te hebben. Ze legden me uit, dat ze weliswaar zeer veel van me hielden en dat ik altijd welkom was en een beroep op hen kon doen, maar dat ze mijn weg niet konden gaan. Niemand noemde de ware reden, ieder had zijn eigen prioriteiten bedacht en scheurde zich met een leugen uit mijn bestaan.

Wie zal de Vader nog zenden om gezien te worden? Nu ik terugkijk, zie ik geen verschil met toen en nu. Er hebben vele ontwikkelingen plaatsgevonden, die lang niet alle de mens dichterbij Huis gebracht hebben. Het comfort is, vergeleken bij toen, zeer toegenomen, maar de tevredenheid van hen die er gebruik van kunnen maken, niet - integendeel.

De mogelijkheid om ziekten te herkennen en behandelen is gegroeid. Wanneer de mens goed voor zijn lichaam zou zorgen, zou hij met de kennis van nu alleen nog maar van ouderdom hoeven sterven. Van alle sterfgevallen gedurende mijn bestaan van nu was er niet één bij die door ouderdom veroorzaakt was...

Hoe zal de mens weten, dat hij zich slechts met de Vreugde hoeft te verbinden om het Paradijs van zijn verlangen te veroorzaken?

